

ANDRÁSSY
Edward,

Cleveland, O.

1935

Amos Magyar
világ 1975
Dec. 7 és 14.

A CLEVELANDI TORZÓ-GYILKOSSÁGOK

CLEVELAND — 1935

szeptembere és 1938 augusztusa között hét férfit és öt nőt öltek meg titokzatos körülmények közepette. Valamennyit lefejezték, s a holttestek legnagyobb része csak torzó volt: borzalmasan lemészárolt, feldarabolt tetemek.

Negyven évvel e rettenetes gyilkosságsorozat után, 1975-ben az igazi gyilkos személye még ma is egy bűnügyi rejtély.

A gyilkos egy sor bűnjelet hagyott maga után a clevelandi Kingsbury Run, egy elhagyott ipari dzsungel területén, de a nyomok nem vezették el a nyomozókat az embermészárlásért elsősorban felelős gyilkoshoz. Ennek egyik fő oka az lehetett, hogy a gyilkosságsorozat 1938-ban befejeződött.

1935: EGY LEFEJEZETT ÉS LEMESZÁROLT HOLTTEST

1935 szeptember 23-án egy 16 éves fiu barátjával a Jackass Hill-ről futott lefelé amikor egy gödörben egy lefejezett és lemészárolt tetemet pillantottak meg.

A rendőrség azonnal a helyszínre érkezett és azonnal a hiányzó fej után kezdett el kutatni. De még mielőtt azt megtalálták volna, egy másik holttestbe ütköztek. Azt is lefejezték és azt is lemészárolták.

A nyomozást vezető detektívek a két holttest alapos vizsgálata után arra a meggyőződésre jutottak, hogy mindkét áldozat halálának oka lefejezése volt.

Ami a többi sebet illeti, azok a lefejezés utáni mézárítás eredményei.

Az első holttestet sohasem tudták azonosítani. A másodikat

zetben, majd rövid ideig a clevelandi városi kórházban dolgozott.

Házassága felbomlása és munkája elvesztése után And-

2
1



A második áldozat: Edward Andrassy



J. Peter Merylo detektív

azonban igen. Neve: Edward Andrassy, a 28 éves kisebb bűnöző, aki szabadulása után egy New York-i elmegyógyinté-

rassy egy ismert alvilági figurává vált, aki sokat ivott, rossz nőekkel, sőt az utóbbi időben fiatal fiukkal töltötte estéit, s



késes verekedésekbe is belekeveredett.

Az adatok és a nyomok azonban sehová sem vezették a rendőrséget...

A HARMADIK ÁLDOZAT

Minden csoda három napig tart: a szeptemberben nagy szenzációt kiváltó kettős gyilkossági ügyet már talán el is felejtették a clevelandiak, amikor 1936 január 26-án egy asszony és egy hentes izgatott hangon hívták a rendőrséget.

A HARMADIK ÁLDOZAT HOLTTESTÉT TELJESEN FELDARABOLTÁK. Az 1419 Orange Avenue-n két nagyméretű kosárban egy női holttest darabjait találták meg.

A nyomok el is vezettek néhány címre, de azoknak semmi közük nem volt a gyilkossághoz. Így a rendőrség ismét csak megállapíthatta: **A HALÁL OKA: LEFEJEZÉS.**

Az áldozat azonosságát megállapították, azt is tudták, hogy néhány nappal lemészárlása előtt hangos szóváltásra került sor közte és egy férfi között, de a nyomok ismét nem vezettek a gyilkoshoz. S ez ezért is sajnálatos volt, mert ez volt a rendőrség utolsó, „sansza” ami a lefejezett és lemészárolt holttestek személyazonosságát illeti...

A 12 ÁLDOZATBÓL CSUPÁN KETTŐT SIKERÜLT FELISMERNI ÉS AZONOSÍTANI

Négy hónappal ezután két fű halászni indult. „Egy nadrágot láttunk az egyik fa alatt, megpiszkáltuk a halászbottal és ...egy fej; egy emberi fej gurult ki belőle.

Az áldozat holttestét a rendőrség két elhagyatott vasuti vagon között találta meg. Az áldozat ezuttal egy fiatalember volt. A rendőrség országszerte nyomozott, s többek között a fej másolatát kiállították. Többezer néző s többszáz szakértő sem tudott azonban segíteni.

Az ötödik áldozat volt az egyetlen, amelyet a clevelandi „West side”-on találtak, de az is a Kingsbury Run-ról kerülhetett oda egy vasuti kocsiban.

Holtteste annyira felismerhetetlen volt, hogy még ujjlenyomatot sem tudtak róla venni.

1,015 „GYANUSÍTOTT”

A hatodik áldozatot ismét a rejtélyes gyilkos „kedvenc” mészárlóhelyén, a Kingsbury Run területén fedezték fel. 1936 szeptember 10-én a 34th Street-nél lévő hid alatt egy férfi holt-

test torzóját találták. Azonosságát ismét nem tudták megállapítani.

A rendőrségnek azonban valamit tennie kellett végre! És a legelismertebb szakértőt, J. Peter Merylo detektívét bízták meg az ügy nyomozásának vezetésével.

Mr. Merylo több ezer órát töltött a rejtélyes gyilkosság-sorozat nyomozásával. 1,015 személy letartóztatását rendelte el, közöttük 467 a rendőrség számára „jó ismerős” volt szexuális jellegű bűntényeiből kifolyólag; 360 más bűncselekmények elkövetéséért. A detektív úgy becsüli, hogy legalább 40,000 milét utazott, gyakran alvilági figurának álcázva magát, esőben, hóban rongyosan.

Merylo maga egy különös figura volt, egykori munkatársai elmondják, hogy rendkívül keményen dolgozott, de gyakran leragadt egyetlen nyomnál és nem vette figyelembe a többszáz másikat. Néhányan „fajéjűnek” is vélték, de abban mindenki egyetértett, hogy munkáját kitűnően végezte. Kitűnően, senki sem vonta kétségbe. De a gyilkost nem találták. Sőt: a gyilkosság-sorozatnak még korántsem volt vége.

Maga Merylo ugyan 1944-ben nyugdíjba vonult, s később egy privát detektív ügynökséget alapított, azonban egészen 1958-ig amikor is szívszélhűdésben meghalt, nem adta fel tervét: megtalálni az igazi gyilkost!

4



5
EGY FIATAL
ORVOSSZAKÉRTŐ

1936. szeptember 14-én, egy évvel az első tetem megtalálása után, a rendőrkapitányság laboratóriumában értekezletet tartottak. A rendőrség „fejesein” kívül szintén jelen volt a

lefejezni, igaz? Lehetséges e például, hogy mielőtt valamennyi áldozat fejét ilyen tökélyvel levágták, megmérgezték őket?”

A HETEDIK HOLTTEST
AZ ERIE TÓBAN

Dr. Gerbernek hamarosan volt alkalma feltevéseit a



megyei „coroner”, egy fiatal orvosszakértő. Dr. Samuel Gerbernek hívták. Dr. Gerber ma is Cuyahoga megye coronerje, s igen jól emlékszik mindenre...

„Amikor az ügyet átvettem elődömtől” — mondta dr. Gerber — „minden információt kézhez kaptam. Ennek ellenére úgy éreztem, hogy saját magam vizsgáljam meg újra, ami még egyáltalán vizsgálható volt.”

„Elődöm például egészen biztos volt abban, hogy valamennyi áldozat halálát a lefejezés okozta. Dehát végül is nem olyan könnyű egy élő személyt

helyszínen ellenőrizni. 1937. február 23-án egy nő holttestének felső felét halászták ki az Erie tó East 156th Streetnél levő partjánál. A gyilkos által alkalmazott technika nem volt ismeretlen, de a színhely meglepő volt: lehetséges, hogy az embermészáros újabb terepeket szemelt ki?

A holttest másik felét csupán két hónappal később találták meg az East 30th Streetnél. Az a feltevés alakult ki, hogy ezt az áldozatot is Kingsbury Run környékén ölték meg, de a holttestet a Cuyahoga folyóba dobták.

Éppen a hetedik áldozat

6/1
ügyét vizsgálták, amikor dr. Gerber benyújtotta részletes, s ugyancsak meghökkentő jelentését. A fiatal orvosszakértő szerint a gyilkos nem az alsó rétegekből, hanem feltehetően áldozatainál magasabb szociális státusból került ki. Erős ember



lehet, s a gyilkosság és más mézárulás technikáját illetően „szakértő”. Valaki aki ért az anatómiához, orvos, vagy gondozó, orvostanhallgató, vagy állatorvos, esetleg egy hentes.

A nyolcadik áldozat volt az egyetlen fekete bőrű. Maradványait, szinte csak a csontjait, egy zsákban találták meg.

ÖTEZER DOLLÁR A KÉZREKERITŐNEK

Ötezer dollár 1937-ben nagy pénz volt. Október 15-én, amikor a kilencedik áldozat maradványait (ismét egy vászonzsákban) megtalálták, a rendőr-

ség az akkori árfolyam szerint elképesztően magas jutalmat tűzött ki a nyomravezetőnek.

A tizedik holttest 1938. április 8-án „kezdett feltűnni”. Egy női láb darabja volt, a Cuyahoga folyóban. A holttest további részeit, ismét vászonzsákba csomagolva, három héttel később találták meg.

A 11 és 12-es számú áldozat dr. Gerber szerint még a tizedik előtt halt meg, de csak jóval később találták meg a tetemet.

Ezzel a gyilkosságsorozat befejeződött. De nem a nyomzás. 1935 óta a rendőrség több mint 5000 gyanúsítottat és több száz „szemtanut” és „nyomravezetőt” hallgatott ki. Több száz esetben indult el a nyomok után, de sem a „nyomravezetők”, sem a nyomok nem vezettek el a gyilkoshoz.

Valamennyi gyilkosságnak azonban olyan közös vonásai voltak, amelyek további nyomzásra serkentettek és amelyek elvezethettek a gyilkoshoz. Valamennyi áldozat a Kingsbury Run környékén levő slumban vagy attól nem távol élt. E környék lakói ócska kunyhókban és alkalmi viskókban éltek.

A rendőrkapitány radikálisan próbálta az ügyet megoldani: földig romboltatta a kolduslakásokat s a lakókat vagy börtönbe csukatta vagy áttelepítette. Eljárása erkölcsi oldalát sokan bírálták, s a gyilkost sem találták meg.

A fő gyanusítottat, Frank Dolezal, egy bevándorló kőművest, aki a vágóhidon dolgozott, 1939. július 5-én tartóztatták le. Ő sok mindenben rászolgált a gyanura: késelt, verekedett, sőt ismerte is az egyik áldozatot.

Hosszu vallatás után Dolezal izgatottan mesélte el, hogyan ölte meg az egyik áldozatot, hogyan dobta a testet a fürdőkádba, s hogyan vágta le a fejét. A rendőrség úgy érezte, hogy végre megtalálta a gyilkost. A rendőrség ezuttal tévedett...

1975: KI VOLT A GYILKOS — 1935-BEN?

Nyomozók és bűnügyi szakértők megállapították, hogy az állítólagos „gyilkos”, Dolezal „vallomása” egyáltalán nem felel meg a valóságnak. De már késő volt. Az ártatlanul gyanusított kőműves cellájában felakasztotta magát. Dr. Gerber ma is tanusítja, hogy Dolezal semmiképpen sem lehetett a gyilkos. És még valamit: hogy az öngyilkosságba kergetett Dolezal tanuvallomását nem éppen szabályos vallatói módszerekkel kényszerítették ki...

Négy évvel ezután a rendőrség úgy vélte, hogy végre megtalálta az igazi gyilkost...

1942. június 29-én egy fiatal lány teljesen feldarabolva tetemét találták meg a Sideway Bridge alatt, amely a Kingsbury Run-t szeli át. Megállapították, hogy az áldozat Mary Smith 19 éves prostituált volt, s gyilkosát is megtalálták. A 39 éves Willie Johnson beismerte, hogy a lány

szobájában volt, s hogy veszekedtek pénzzel kapcsolatban. Azt is beismerte, hogy megütötte a lányt. Ezután állítólag a férfi aludni ment.

Willie Johnson azonban azt állította, hogy ő nem darabolta fel a holttestet. De még ha ő is darabolta fel ezt az egyetlen tetemet, dr. Gerber ma is meg van arról győződve, hogy ő nem lehetett a tizenkét másik gyilkosa.

Dr. Gerber azonnal megállapította, hogy a hullát ezuttal olyan darabolta fel, akinek ebben semmiféle „szakértelme” vagy gyakorlata nem volt. Egy biztos: nem ugyanaz a személy, aki 1935 és 1938 között a tizenkét áldozatot eltette láb alól.

Egy ujságíró és dr. Gerber a halálra ítélt Willie Johnst az utolsó napokban meglátogatták cellájában. Az elítélt, aki betegnek tűnt, egyfolytában ezt kiabálta, a rácsokat rángatva: „ártatlan vagyok!”, „engedjenek ki!”

Dr. Gerber szerint az elítélt, ha másért nem, hogy időt nyerjen, beismerte volna a többi gyilkosságot is, ha ő követte volna el. De kivégzése pillanatáig tagadta azokat. Willie Johnst 1944. március 10-én végezték ki.

(Vége)